

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
J. RICHARD DE LA TOUR
fremsat den 23. marts 2023¹

Sag C-832/21

**Beverage City & Lifestyle GmbH,
MJ,
Beverage City Polska sp. z o.o.,
FE
mod
Advance Magazine Publishers, Inc.**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland))

»Præjudiciel forelæggelse – samarbejde om civile og kommercielle spørgsmål – forordning (EU) nr. 1215/2012 – specielle kompetenceregler – artikel 8, nr. 1) – flere sagsøgte – EU-varemærke – forordning (EU) 2017/1001 – artikel 122 og 125 – international kompetence med hensyn til krænkelse og gyldighed – søgsmål om krænkelse af et EU-varemærke anlagt mod flere sagsøgte med bopæl i forskellige medlemsstater – kompetencen for retten på det sted, hvor direktøren for et sagsøgt selskab har bopæl – kompetencen for den ret, ved hvilken sagen er anlagt, for så vidt angår medsagsøgte med bopæl uden for den medlemsstat, hvor retsinstanden er beliggende – krav, der er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig – begrebet »så snævert forbundne« – leverandørforhold«

I. Indledning

1. Anmodningen om præjudiciel afgørelse, som er indgivet af Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland), vedrører fortolkningen af artikel 8, nr. 1), i forordning (EU) nr. 1215/2012², sammenholdt med artikel 122 i forordning (EU) 2017/1001³.
2. Denne anmodning er indgivet som led i en sag mellem indehaveren af et EU-varemærke, som er hjemmehørende i USA, og en distributør og dennes leverandør, som er hjemmehørende i henholdsvis Tyskland og Polen, vedrørende disses angivelige krænkelse af dette varemærke.

¹ – Originalsprog: fransk.

² – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

³ – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 14.6.2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

3. I dette søgsmåls særlige sammenhæng med hensyn til de korrekte kriterier for retternes kompetence anmodes Domstolen om at komplettere sin praksis vedrørende betingelserne for anvendelse af den særlige regel i artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, som gør det muligt at sagsøge flere sagsøgte med bopæl i forskellige medlemsstater ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, idet de søgsmål, der verserer ved den forelæggende ret, er anlagt mod forskellige selskaber og deres direktører, der ikke blot sagsøges som selskabernes juridiske repræsentanter, men også personligt.

4. Jeg vil i det følgende fremlægge grundene til, at en indehaver af et EU-varemærke, som anser sig for at være blevet udsat for krænkelse, efter min opfattelse kan anlægge søgsmål ved én enkelt ret, som er kompetent til at træffe afgørelse om alle krav vedrørende handlinger begået af forskellige krænkende parter i forbindelse med de samme produkter, navnlig som led i en eksklusiv distributionsaftale, forudsat at den ankersagsøgtes rolle i den krænkende distributionskæde begrundes ved fremsættelsen af kravet.

II. EU-retten

A. Forordning nr. 1215/2012

5. Artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 fastsætter følgende:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan endvidere sagsøges:

- 1) såfremt der er flere sagsøgte, ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, forudsat at kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig.«

B. Forordning 2017/1001

6. Artikel 1 i forordning 2017/1001 med overskriften »EU-varemærke« fastsætter i stk. 2:

»EU-varemærker har enhedskarakter. De har samme retsvirkninger overalt inden for Unionen: Et varemærke kan kun registreres, overdrages, opgives, erklæres for bortfaldet eller ugyldigt, og brugen deraf kun forbydes med virkning for hele Unionen. Dette princip gælder, medmindre andet fastsættes i denne forordning.«

7. Artikel 17 i forordning 2017/1001 med overskriften »Komplementær anvendelse af nationale retsregler om krænkelse« har følgende ordlyd:

»1. EU-varemærkets retsvirkninger bestemmes alene af denne forordning. I øvrigt er krænkelse af et EU-varemærke underlagt den nationale lovgivning om krænkelse af et nationalt varemærke i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel X [navnlig artikel 129 og 130].

2. Denne forordning er ikke til hinder for, at der anlægges sag i forbindelse med EU-varemærker på grundlag af medlemsstaternes retsregler om bl.a. civilretligt erstatningsansvar og illoyal konkurrence.

3. Det afgøres efter bestemmelserne i kapitel X, hvilke retsplejeregler der finder anvendelse.«

8. Kapitel X i forordning 2017/1001 med overskriften »Kompetence og retspleje i søgsmål vedrørende EU-varemærker« omfatter artikel 122-135. Artikel 125 i forordning 2017/1001 med overskriften »International kompetence« fastsætter følgende:

»1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning eller i de bestemmelser i forordning (EU) nr. 1215/2012, der finder anvendelse i henhold til artikel 122, anlægges de sager, der er et resultat af de i artikel 124 omhandlede søgsmål og modkrav [navnlig krav vedrørende krænkelse], ved retterne i den medlemsstat, hvor sagsøgte har bopæl, eller, hvis han ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han har forretningssted.

[...]

5. De sager, der er et resultat af de i artikel 124 omhandlede søgsmål og modkrav, kan, bortset fra søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse af et EU-varemærke, ligeledes anlægges ved retterne i den medlemsstat, hvor krænkelsen er begået, eller hvor der er risiko for krænkelse, eller hvor en i artikel 11, stk. 2, omhandlet handling er begået.«

III. De faktiske omstændigheder i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

9. Advance Magazine Publishers, Inc. er indehaver af flere EU-varemærker, der indeholder ordbestanddelen »Vogue«; ifølge sagsøgeren er der tale om velkendte varemærker.

10. Beverage City Polska sp. z o.o. er et selskab i henhold til polsk ret med hjemsted i Kraków (Polen), hvis direktør, FE, har bopæl i samme by. Selskabet producerer, reklamerer for og sælger en energidrik under betegnelsen »Diamant Vogue«.

11. Beverage City & Lifestyle GmbH er et selskab i henhold til tysk ret, der har hjemsted i Schorfheide i delstaten Brandenburg (Tyskland). Selskabets direktør, MJ, har bopæl i delstaten Rheinland-Westfalen (Tyskland). Dette selskab var tilknyttet Beverage City Polska gennem en eksklusiv distributionsaftale for Tyskland og købte den således kendetegnede energidrik fra Beverage City Polska i Polen. De to selskaber hører på trods af ligheden mellem navnene ikke til samme koncern.

12. Sagsøgeren har, idet selskabet anser sine varemærker for at være blevet krænkede, anlagt sag⁴ mod disse selskaber og deres direktører ved Landgericht Düsseldorf (den regionale ret i første instans i Düsseldorf), der er den kompetente domstol i EU-varemærkeretlige sager i delstaten Nordrhein-Westfalen, med påstand om, at de sagsøgte skal bringe deres praksis til ophør på hele EU's område og fremlægge oplysninger, aflægge regnskab og betale erstatning. Efterfølgende er disse supplerende påstande blevet begrænset til at angå handlinger i Tyskland.

⁴ – Den 19.9.2018, som det fremgår af kendelse afsagt af Landgericht Düsseldorf (den regionale ret i første instans i Düsseldorf, Tyskland), der er blevet fremlagt af den forelæggende ret. Dermed finder forordning nr. 1215/2012 anvendelse i henhold til forordningens artikel 66. Jf. i denne retning dom AMS Neve m.fl. (C-172/18, herefter »dommen i sagen AMS Neve m.fl.«, EU:C:2019:674, præmis 34 og 36 og den deri nævnte retspraksis).

13. Beverage City Polska og selskabets direktør, FE, har iværksat appel⁵ ved Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf) til prøvelse af kendelse afsagt af Landgericht Düsseldorf, som, inden den gav medhold i sagsøgerens påstande, støttede sin internationale kompetence med hensyn til disse påstande på artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 med henvisning til de principper, der blev opstillet i dom af 27. september 2017, Nintendo⁶.

14. Beverage City Polska og FE har ved den forelæggende ret gjort gældende, at de udelukkende har udøvet deres aktivitet i Polen og også leverede varerne til deres aftagere dér. Nintendo-dommen kan ikke anvendes på deres situation, fordi de selv på den ene side og Beverage City & Lifestyle på den anden side ikke er tilknyttet hinanden på relevant vis.

15. Den forelæggende ret har for det første fremhævet, at grundlaget for Landgericht Düsseldorfs internationale kompetence i henhold til artikel 125, stk. 1, i forordning 2017/1001 udgøres af bopælen for det tyske selskabs direktør, som retten kvalificerer som ankersagsøgt⁷.

16. For det andet, vedrørende de medsagsøgte, der er hjemmehørende i Polen, tog Nintendo-dommen udgangspunkt i, at de sagsøgte parter i den sag, der gav anledning til denne dom, hørte til samme koncern, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag. Der består nemlig kun en leverandørrelation mellem Beverage City & Lifestyle og Beverage City Polska. Idet direktørerne for disse selskaber kun er blevet sagsøgt som repræsentanter for disse juridiske personer, er der ikke nogen relation mellem den ankersagsøgte og de sagsøgte, der er hjemmehørende i Polen. Der opstår derfor det spørgsmål, om en konneksitet i form af en distributionskæde er tilstrækkelig.

17. Ifølge den forelæggende ret bør det endvidere tages i betragtning, at søgsmålene vedrører de samme varemærker og de samme varer, der muligvis udgør en varemærkekrænkelse, og at der derfor kan være risiko for modstridende afgørelser i tilfælde af uenighed om, hvorvidt salget kan anses for at udgøre en krænkelse, såfremt søgsmålene behandles ved forskellige retter. Den forelæggende ret finder desuden, at en sådan risiko kan foreligge, hvis de samme varer, som sælges inden for Unionen, er blevet aftaget fra en tredjepart. Den forelæggende ret præciserer ligeledes, at det forhold, at artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 kan anvendes, ikke må udhule kompetencereglen i artikel 125 i forordning 2017/1001.

18. På baggrund heraf har Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf) besluttet at udsætte sagen og forelægge følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er kravene »så snævert forbundne«, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser, som omhandlet i artikel 8, stk. 1, i forordning [...] nr. 1215/2012, når sammenhængen i en sag om krænkelse af et EU-varemærke består i, at de sagsøgte parter, der er hjemmehørende i en bestemt medlemsstat (her: Polen), har leveret de varer, der krænker et EU-varemærke, til en sagsøgt part, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat (her: Tyskland), og hvis juridiske repræsentant ligeledes er sagsøgt som krænkende part og er den ankersagsøgte, og parterne kun er tilknyttet hinanden gennem leverandørforholdet som sådant, og der hverken i retlig eller faktisk henseende består nogen yderligere forbindelse mellem dem?«

⁵ – Den forelæggende ret har præciseret, at Beverage City & Lifestyle og dets direktør, MJ, har trukket deres oprindelige appel tilbage.

⁶ – C-24/16 og C-25/16, EU:C:2017:724, herefter »Nintendo-dommen«.

⁷ – Dette udtryk betegner den eneste af de medsagsøgte, hvis bopæl begrunder kompetencen for den ret, ved hvilken søgsmålet er anlagt. Jf. med hensyn til en tidligere brug af dette udtryk generaladvokat Jääskinens forslag til afgørelse CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2014:2443, punkt 56).

19. Sagsøgeren, Beverage City Polska og FE, den polske og den portugisiske regering samt Europa-Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg. I det retsmøde, der blev afholdt for Domstolen den 12. januar 2023, afgav Beverage City & Lifestyle, Beverage City Polska, sagsøgeren og Kommissionen mundtlige indlæg og besvarede Domstolens spørgsmål til mundtlig besvarelse.

IV. Bedømmelse

20. Med sit præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med artikel 122 i forordning 2017/1001, skal fortolkes således, at flere sagsøgte, der har bopæl i forskellige medlemsstater, kan sagsøges ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, når indehaveren af et EU-varemærke i forbindelse med et krænkelssøgsmål rejser krav mod de sagsøgte ved denne ret, idet de sagsøgte foreholdes at have foretaget materielt identiske krænkelser af dette varemærke ved hver af deres handlinger i en distributionskæde.

21. Hvad angår søgsmål om krænkelser af intellektuel ejendomsret har Domstolens praksis allerede givet nyttige holdepunkter. Det skal i denne henseende erindres, at den af Domstolen anlagte fortolkning af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 44/2001⁸ ligeledes gælder for bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012, når disse bestemmelser kan »sidestilles« med hinanden⁹. Det samme gælder forordning (EF) nr. 207/2009¹⁰, som blev kodificeret med ændringer ved forordning 2017/1001¹¹.

22. I hovedsagen er der anlagt søgsmål om krænkelse af varemærker ved den forelæggende ret, som EU-varemærkedomstol, mod *sælgeren*, i Tyskland, af varer, der hævdes at være krænkende, selskabet Beverage City & Lifestyle med hjemsted i Tyskland, og mod *producenten* af disse varer, selskabet Beverage City Polska med hjemsted i Polen, samt mod disse selskabers direktører.

23. Dermed reguleres det af den pågældende ret forelagte spørgsmål, som vedrører rettens internationale kompetence med hensyn til sidstnævnte sagsøgte og dette selskabs direktør, af artikel 122, 124, 125 og 126 i forordning 2017/1001.

24. Disse bestemmelser har karakter af *lex specialis* i forhold til de regler, der er fastsat i forordning nr. 1215/2012¹².

25. Således har EU-varemærkedomstolene i henhold til artikel 124, litra a), i forordning 2017/1001 enekompetence *med hensyn til krænkelse*.

⁸ – Rådets forordning af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1).

⁹ – Jf. dom af 30.6.2022, Allianz Elementar Versicherung (C-652/20, EU:C:2022:514, punkt 20 og den deri nævnte retspraksis).

¹⁰ – Rådets forordning af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

¹¹ – For en gennemgang af forordningernes historie siden indførelsen af EF-varemærket ved Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994, L 11, s. 1) jf. dommen i sagen AMS Neve m.fl. (præmis 3).

¹² – Jf. dommen i sagen AMS Neve m.fl. (præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

26. Hvad angår søgsmål om krænkelse fastsætter artikel 125, stk. 1, i forordning 2017/1001, at retten i den medlemsstat, *hvor sagsøgte har bopæl*, har *international kompetence*¹³.

27. EU-varemærkedomstolen er ikke den eneste ret, der anføres i forordning 2017/1001. Retten i den medlemsstat, *hvor krænkelsen er begået*, kan ligeledes være kompetent i henhold til artikel 125, stk. 5, i forordning 2017/1001¹⁴.

28. I denne henseende skal det fremhæves, at artikel 122, stk. 2, litra a), i forordning 2017/1001 som følge af denne specifikke regel udtrykkeligt udelukker en anvendelse af artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012, som fastsætter et kriterium for speciel kompetence i sager om erstatning uden for kontrakt¹⁵.

29. Derimod indeholder forordning 2017/1001 ingen særlige bestemmelser, der forbyder anvendelse af artikel 8 i forordning nr. 1215/2012¹⁶, hvis nr. 1) fastsætter en kompetenceregulering i tilfælde af flere sagsøgte med bopæl i forskellige medlemsstater. Disse personer kan i henhold til denne bestemmelse sagsøges *ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl*¹⁷. Denne sagsøgte kan i visse tilfælde, som i hovedsagen, udpeges som den ankersagsøgte¹⁸.

¹³ – Dette valg har konsekvenser for udstrækningen af kompetencen for den EU-varemærkedomstol, ved hvilken en sag anlægges. Artikel 126, stk. 1, litra a), i forordning 2017/1001 fastsætter, at EU-varemærkedomstolen er kompetent med hensyn til krænkelse af EU-varemærker, der er begået, eller som der er risiko for *i en af medlemsstaterne*. Jf. analogt vedrørende EF-designdomstolens kompetence til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sanktionere krænkelse på hele Unionens område og ikke blot skader, der er forårsaget på det sted, hvor domstolen er kompetent på grundlag af den ankersagsøgte bopæl, Nintendo-dommen (præmis 61-67).

¹⁴ – Vedrørende den alternative karakter af det i denne bestemmelse nævnte værneting jf. dommen i sagen AMS Neve m.fl. (præmis 41), som omhandler tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 207/2009, kodificeret ved forordning 2017/1001. Dette processuelle valg fastlægger udstrækningen af EU-varemærkedomstolens kompetence, idet den kun er kompetent med hensyn til handlinger, der er begået, eller som der er risiko for i den medlemsstat, som denne ret henhører under, jf. artikel 126, stk. 2, i forordning 2017/1001. Jf. vedrørende tilsvarende bestemmelser dommen i sagen AMS Neve m.fl. (præmis 40).

¹⁵ – Jf. dom af 5.6.2014, Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318, præmis 36).

¹⁶ – Hverken artikel 122, stk. 2, i forordning 2017/1001 eller nogen anden af denne forordnings bestemmelser henviser til denne artikel eller den heri indeholdte kompetenceregulering. Som det fremgår af denne forordnings artikel 122, stk. 1, med forbehold af den heri fastsatte undtagelse, er anvendelsen af forordning nr. 1215/2012 subsidiær. Det samme gælder Rådets forordning (EU) nr. 6/2002 af 12.12.2001 om EF-design (EFT 2002, L 3, s. 1), i henhold til denne forordnings artikel 79. I øvrigt skal det erindres, at selv om forordning nr. 1215/2012 tager sigte på at fastlægge en generel ramme, indeholder den alligevel en væsentlig undtagelse med hensyn til intellektuel ejendomsret. Denne forordnings artikel 24, nr. 4), fastsætter nemlig en regel om enekompetence i tilfælde af, at gyldigheden af den intellektuelle ejendomsret bestrides ved, at der nedlægges påstand herom, eller i form af en indsigelse. Forordning 2017/1001 indeholder dog særlige bestemmelser i denne henseende: Artikel 127 fastsætter, at et EU-varemærke formodes at være gyldigt, medmindre dets gyldighed anfægtes med et modkrav under de betingelser, der fremgår af artikel 128.

¹⁷ – Jf. for en gennemgang af dette krav dom af 27.10.1998, Réunion européenne m.fl. (C-51/97, EU:C:1998:509, præmis 44-46). I øvrigt skal alle sagsøgte have deres bopæl i Unionen (jf. dom af 11.4.2013, Sapir m.fl., C-645/11, EU:C:2013:228, præmis 52). Jeg vil nævne, at konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet i Lugano den 30.10.2007, hvis indgåelse blev godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 2009/430/EF af 27.11.2008 (EUT 2009, L 147, s. 1), den såkaldte »Lugano II-konvention«, indeholder en identisk bestemmelse i artikel 6, nr. 1).

¹⁸ – Vedkommende vedbliver at være den ankersagsøgte uanset sagens udvikling. Det forhold, at det selskab, han repræsenterer, i den foreliggende sag har trukket sin oprindelige appel tilbage (jf. fodnote 5 i dette forslag til afgørelse), har ingen relevans for nødvendigheden af at godtgøre, at der foreligger en snæver sammenhæng mellem kravene, når de fremsættes. Jf. vedrørende det stadium af sagen, hvor det skal vurderes, om der foreligger en sådan sammenhæng mellem kravene, dom af 21.5.2015, CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2015:335, herefter »dommen i sagen CDC Hydrogen Peroxide«, præmis 28 og 29), og generaladvokat Jääskinens forslag til afgørelse CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2014:2443, punkt 78 og 79). Domstolen har tidligere, i dom af 13.7.2006, Reisch Montage (C-103/05, EU:C:2006:471, præmis 27 og 33), fastslået, at den nationale ret i en medlemsstat, hvorefter et søgsmål mod en medsagsøgt kan afvises, ikke har nogen relevans for anvendelsen af artikel 6, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, nu artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012. Jf. endvidere vedrørende kompetencen for en EU-varemærkedomstol, for hvilken der er anlagt et søgsmål om krænkelse på grundlag af et EU-varemærke, hvis gyldighed anfægtes ved hjælp af et modkrav om ugyldighed, idet den fortsat har kompetence til at træffe afgørelse om dette varemærkes gyldighed, selv om hovedsagen er hævet, dom af 13.10.2022, Gemeinde Bodman-Ludwigshafen (C-256/21, EU:C:2022:786, præmis 55 og 58), og generaladvokat Pitruzzellas forslag til afgørelse Gemeinde Bodman-Ludwigshafen (C-256/21, EU:C:2022:366, punkt 66-73) for en detaljeret gennemgang af spørgsmålet om, hvorvidt perpetuatio fori-princippet finder anvendelse.

30. Som ved enhver anden retsinstant i en medlemsstat er denne mulighed, som en sagsøger er indrømmet, underlagt den betingelse, der fastsættes i artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, nemlig »at kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig«.

31. Dette krav, som blev indført for første gang ved artikel 6, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, har baggrund i Domstolens dom af 27. september 1988, Kalfelis¹⁹. Det bidrager til opfyldelsen af et af denne forordnings hovedformål, som stadfæstet ved forordning nr. 1215/2012²⁰, nemlig at sikre den frie bevægelighed for retsafgørelser inden for EU. Af hensyn til dette formål skal parallelle retssager undgås²¹.

32. For så vidt som denne kompetenceregulering er en undtagelse fra den generelle regel baseret på den sagsøgte hjemsted, har Domstolen fastslået, at den ikke kan føre til en fortolkning, der rækker ud over de tilfælde, som disse forordninger udtrykkeligt har for øje²².

33. Domstolen har fremhævet, at det tilkommer den forelæggende ret at vurdere, om der foreligger en indbyrdes sammenhæng mellem kravene, under hensyntagen til det forfulgte formål om at undgå uforenelige retsafgørelser²³. I denne henseende har Domstolen præciseret, at divergerende retsafgørelser vedrørende »samme retlige og faktiske situation« er uforenelige²⁴.

A. Begrebet »samme retlige situation«

34. Jeg påpeger, at den forelæggende ret ikke har givet udtryk for tvivl om dette spørgsmål. Imidlertid giver anmodningen om præjudiciel afgørelse efter min opfattelse mulighed for at præcisere Nintendo-dommens²⁵ rækkevidde, som parterne har drøftet i deres skriftlige indlæg.

¹⁹ – 189/87, EU:C:1988:459. Jf. for en gennemgang af lovgivningens forarbejder dom af 11.10.2007, Freeport (C-98/06, EU:C:2007:595, præmis 53).

²⁰ – Jf. 26. betragtning til denne forordning.

²¹ – Jf. 21. betragtning til forordning nr. 1215/2012. Det drejer sig også om at sikre fuldbyrdelsen af afgørelser. Jf. i denne retning denne forordnings artikel 45, stk. 1, litra c), hvorefter anerkendelse af en retsafgørelse afslås efter anmodning fra en berettiget part, såfremt afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

²² – Jf. dom af 11.10.2007, Freeport (C-98/06, EU:C:2007:595, præmis 35), af 1.12.2011, Painer (C-145/10, EU:C:2011:798, præmis 74), af 12.7.2012, Solvay (C-616/10, herefter »Solvay-dommen«, EU:C:2012:445, præmis 21), og af 11.4.2013, Sapir m.fl. (C-645/11, EU:C:2013:228, præmis 41), samt dommen i sagen CDC Hydrogen Peroxide (præmis 18).

²³ – Jf. navnlig Solvay-dommen (præmis 23). Endvidere præciserede Domstolen i dom af 13.7.2006, Roche Nederland m.fl. (C-539/03, EU:C:2006:458, præmis 26), at det ikke er »tilstrækkeligt til, at afgørelser kan opfattes som indbyrdes modstridende, at der forekommer en divergens i løsningen af tvisten«. I praksis er det nemlig på tidspunktet for fremsættelsen af kravet vanskeligere at vurdere dette forhold, end om der foreligger samme faktiske og retlige situation.

²⁴ – Jf. navnlig dommen i sagen CDC Hydrogen Peroxide (præmis 20 og den deri nævnte retspraksis) og Nintendo-dommen (præmis 45).

²⁵ – Denne dom har baggrund i Domstolens praksis vedrørende anvendelsen af artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 i visse sager på området for patenter, konkurrence og design. Denne retspraksis tager højde for den specifikke karakter af reglerne for intellektuel ejendomsret, der tilsigter at sikre opretholdelsen af eneretten til denne immaterielle ejendom, som er let tilgængelig for alle. Jf. i denne retning A. de Kurs og U. Maunsbachs betragtninger i »Choice of law and Intellectual Property Rights«, *Oslo Law Review*, 2019, bind 6, nr. 1, s. 43-61, navnlig s. 44. I øvrigt hviler udviklingen af Domstolens afgørelser på det beskyttelsesniveau, der tillægges ved EU-retten, og som indebærer, at det skal undgås, at tvister splittes op i flere sager (jf. herom N. Georgakoudi, *Les compétences exclusives en matière civile et commerciale: étude de droit international privé*, doktorafhandling, der blev forsvaret den 9.12.2021, navnlig s. 204, og H. Muir Watt, M. Hashiguchi, S. Nateshan og D. Sturua, »Article 8«, i U. Magnus og P. Mankowski, *European Commentaries on Private International Law, Brussels Ibis Regulation*, anden udgave, Otto Schmidt, Cologne, 2023, s. 359-392, navnlig punkt 1 (s. 361), punkt 3 (s. 362) og punkt 4 (s. 363)). Vedrørende den historiske harmonisering af de materielle regler om intellektuel ejendomsret jf. A. Kur og U. Maunsbach, op.cit., s. 50 og 51.

35. I Nintendo-dommen, som vedrørte en sag om krænkelse af et EF-design, fastsatte Domstolen nemlig det kriterium for, at der foreligger samme retlige situation, at eneretten til at anvende dette design er anerkendt ved forordning nr. 6/2002. Eftersom denne eneret har samme retsvirkninger overalt inden for Unionens område, er den omstændighed, at den nationale lovgivning anvendes af den nationale domstol, når den træffer visse afgørelser, ikke relevant²⁶.

36. I Nintendo-dommen fremhævede Domstolen ligeledes forskellen i forhold til den tilgang, der blev anlagt vedrørende patenter i dom af 13. juli 2006, Roche Nederland m.fl.²⁷, hvori Domstolen fastslog, at forskellen mellem retsgrundlaget for kravene var uden relevans for vurderingen af risikoen for indbyrdes modstridende afgørelser²⁸.

37. Under hensyntagen til hovedsagens omstændigheder finder jeg det derfor hensigtsmæssigt, at Domstolen præciserer, at der skal anlægges en analog fortolkning som følge af overensstemmelsen mellem bestemmelserne i artikel 19 i forordning nr. 6/2002, som Nintendo-dommen blev støttet på, og artikel 9 i forordning 2017/1001 med hensyn til rettighederne for indehaveren af et EU-varemærke.

38. Den kompetente rets forpligtelse til at anvende den nationale lovgivning som fastsat i artikel 129 og 130 i forordning 2017/1001²⁹ og i artikel 88 og 89 i forordning nr. 6/2002 er netop ikke til hinder for at fastslå, at der foreligger samme retlige situation, af følgende grunde:

- det fastsættes i artikel 9, stk. 1 og 2, i forordning 2017/1001, at registrering af et EU-varemærke giver indehaveren en eneret, og at denne kan forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre brug heraf, idet denne indehaver med sit krænkelsessøgsmål tager sigte på at forsvare disse rettigheder, og
- et sådant varemærke har samme retsvirkninger overalt inden for Unionen i henhold til artikel 1, stk. 2, i forordning 2017/1001.

B. Begrebet »samme faktiske situation«

39. Den forelæggende ret har henvist til, at der kun består et leverandørforhold mellem Beverage City & Lifestyle og Beverage City Polska, og at disse to sagsøgte selskaber, til forskel fra selskaberne i den sag, der lå til grund for Nintendo-dommen, ikke hører til samme koncern.

²⁶ – Jf. Nintendo-dommen (præmis 49).

²⁷ – C-539/03, EU:C:2006:458.

²⁸ – Jf. Nintendo-dommen (præmis 46 og 47).

²⁹ – I henhold til artikel 17, sammenholdt med artikel 129, stk. 2, og artikel 130, stk. 2, i forordning 2017/1001, reguleres kravene om at fremlægge oplysninger, aflægge regnskab og betale erstatning, idet de udgør andre foranstaltninger eller afgørelser, ikke selvstændigt af denne forordning, men henhører derimod under den nationale lovgivning, der finder anvendelse. Jf. analogt Nintendo-dommen (præmis 47). Det erindres endvidere, at retten til erstatning er fastsat i artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29.4.2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT 2004, L 157, s. 45). Hvad angår den nationale lovgivning, der finder anvendelse, henvises i øvrigt til artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11.7.2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) (EUT 2007, L 199, s. 40). Ved denne forordning, som finder anvendelse på alle medlemsstaterne med undtagelse af Kongeriget Danmark, harmoniseres de gældende lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt på det civil- og handelsretlige område, navnlig sådanne forpligtelser, der udspringer af en krænkelse, som er indtrådt efter den 11.1.2009 (jf. denne forordnings artikel 32), af en intellektuel ejendomsrettighed, der er en EF-enhedsret. Hvad angår søgsmål anlagt mod flere sagsøgte vedrørende krænkelse, der er begået i flere medlemsstater, jf. Nintendo-dommen (præmis 98 og 104). Jf. ligeledes dommen i sagen AMS Neve m.fl. (præmis 64).

40. For så vidt som den forelæggende ret i præmisserne til anmodningen om præjudiciel afgørelse i øvrigt fremhæver den manglende relation mellem de sagsøgte med bopæl i Polen og den ankersagsøgte (direktøren for selskabet Beverage City & Lifestyle med bopæl i Tyskland), præciserer den dog samtidig i sit spørgsmål, at denne direktør »ligeledes [er] sagsøgt som krænkende part«.

41. Eftersom den forelæggende ret nærmere bestemt ønsker oplyst, om det forhold, at der foreligger en distributionskæde, er tilstrækkeligt til, at artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 finder anvendelse, anmodes Domstolen om at komplettere sin fortolkning af begrebet »samme faktiske situation«.

42. Visse vurderingselementer kan efter min opfattelse udledes af Domstolens praksis.

43. Domstolen fastslog nemlig på området for ophavsret i dom af 1. december 2011, Painer³⁰, at det ved vurderingen af, om der er risiko for uforenelige afgørelser, såfremt disse søgsmål påkendes hver for sig, kan »have betydning, om de sagsøgte, som sagsøges vedrørende indholdsmæssigt identiske ophavsretskrænkelser, har handlet selvstændigt eller ej«³¹.

44. På området for patenter fastslog Domstolen i Solvay-dommen³², at med henblik på at vurdere, om der er en forbindelse mellem de forskellige sager, som er blevet indbragt for den nationale ret, påhviler det retten bl.a. at tage hensyn til, at flere selskaber, som er hjemmehørende i forskellige medlemsstater, hver især anklages for *de samme krænkelser* med hensyn til *de samme produkter*.

45. Med hensyn til EF-design bemærkede Domstolen i Nintendo-dommen først, at »sagsøgeren i hovedsagerne har kritiseret [de sagsøgte] for *lignende eller identiske handlinger, der har krænket EF-designet*, og som knytter sig til *identiske designkrænkende produkter*, som fremstilles af moderselskabet, der på egne vegne markedsfører dem i visse medlemsstater, og som ligeledes sælger dem til sit datterselskab med henblik på, at det markedsfører dem i andre medlemsstater«³³.

46. Herefter bemærkede Domstolen, at den »allerede har fastslået, at i tilfælde, hvor *de sagsøgte selskaber*, der tilhører samme koncern, *har udvist den samme eller en lignende adfærd* i overensstemmelse med en fælles forretningspolitik, som angiveligt er udformet af et enkelt af disse, skal anses for at udgøre samme faktiske situation (jf. bl.a. dom af 13.7.2006, Roche Nederland m.fl., C-539/03, EU:C:2006:458, præmis 34)«³⁴.

47. Heraf udledte Domstolen, at »den omstændighed, at der foreligger den samme faktiske situation under sådanne omstændigheder [...], [skal] *omfatte enhver adfærd fra de forskellige sagsøgte*, herunder de leveringer, moderselskabet har udført på egne vegne, og ikke begrænse sig til visse aspekter eller visse dele heraf«³⁵.

³⁰ – C-145/10, EU:C:2011:798, præmis 83.

³¹ – Min fremhævelse.

³² – Præmis 29. Vedrørende de praktiske konsekvenser, når artikel 6, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 ikke finder anvendelse, jf. denne doms præmis 28.

³³ – Nintendo-dommen (præmis 51). Min fremhævelse.

³⁴ – Nintendo-dommen (præmis 51). Min fremhævelse.

³⁵ – Nintendo-dommen (præmis 52). Min fremhævelse.

48. Efter min opfattelse følger det heraf, navnlig henset til den generelle formulering af denne begrundelse, sammenholdt med samme doms præmis 67³⁶, at den nationale rets efterprøvelse primært skal fokusere på *forholdet mellem alle de begåede krænkelse* snarere end de organisatoriske og forretningsmæssige forbindelser mellem de pågældende selskaber, som den polske regering og de sagsøgte, der er hjemmehørende i Polen, anser for væsentlige.

49. For at opfylde formålet om at undgå, at der afsiges indbyrdes modstridende domme, som forfølges med artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, særligt på området for EU-varemærker, som har samme retsvirkninger overalt inden for Unionens område, forekommer det mig begrundet, at det første kriterium, der anlægges, er fælles brug af et tegn, der er identisk med eller ligner dette beskyttede varemærke, hvilket karakteriserer den hævdede krænkelse³⁷. Dette tydeliggør baggrunden for den krænkelse af en ældre rettighed, som de sagsøgte har bidraget til med forskellige handlinger.

50. I denne henseende er det ikke afgørende, om disse handlinger er identiske, såsom f.eks. salg fra en af de sagsøgte af de samme krænkende produkter til en anden, som har videresolgt dem³⁸. Ligesom Kommissionen og den portugisiske regering er jeg af den opfattelse, at det til støtte for godtgørelsen af, at der er tale om samme faktiske situation, også kan gøres gældende, at der foreligger en kæde af krænkelse, som omfatter forskellige omstændigheder, fra produktionen til afsætningen af de krænkende produkter og med eller uden en mellemmand.

51. I øvrigt kan der efter min opfattelse udledes to yderligere argumenter af Nintendo-dommen for det synspunkt, at fraværet af organisatoriske forbindelser mellem de sagsøgte selskaber ikke er til hinder for at samle kravene ved en enkelt ret.

52. For det første skal det efter min opfattelse fremhæves, at Domstolen i denne dom skulle besvare spørgsmålet om, hvorvidt den forelæggende rets kompetence omfattede leveringer, som kun blev foretaget af et enkelt selskab³⁹.

53. For det andet, hvad angår kriteriet om koordineret handling, som ifølge den polske regering bør finde anvendelse, synes dette kriterium, selv hvis det faktisk bringes i anvendelse af Domstolen i forhold til hovedsagen, ikke at være fastsat som en særlig betingelse.

54. Den modsatte løsning ville for det første begrænse opfyldelsen af formålene med forordning 2017/1001, nemlig:

- ifølge fjerde betragtning til forordningen at fastsætte en ensartet beskyttelse af EU-varemærkers retsvirkninger i alle medlemsstater som led i harmoniseringen af EU-retten på området for EU-varemærker, og
- ifølge 31.-33. betragtning til forordningen at undgå indbyrdes modstridende afgørelser fra domstolene og krænkelse af de nævnte varemærkers enhedskarakter ved hjælp af afgørelser fra EU-varemærkedomstole, »der har retskraft inden for hele Unionens område«⁴⁰.

³⁶ – Domstolen bemærkede nemlig blot, at »den anden sagsøgte fremstiller og leverer produkter til den første sagsøgte, som denne sidstnævnte markedsfører«.

³⁷ – Jf. i denne henseende artikel 9 i forordning 2017/1001, hvoraf der kan udledes en definition af krænkelse, og i denne retning dommen i sagen AMS Neve m.fl. (præmis 54). Vedrørende begrebet »brug« jf. analogt Nintendo-dommen (præmis 100, 103 og 104).

³⁸ – Jf. vedrørende denne omstændighed Solvay-dommen (præmis 29).

³⁹ – Jf. Nintendo-dommen (præmis 50 og 51).

⁴⁰ – Jf. dom af 18.5.2017, Hummel Holding (C-617/15, EU:C:2017:390, præmis 28).

55. For det andet ville den modsatte løsning tilsidesætte de særlige og ufravigelige regler i forordning 2017/1001. Jeg påpeger for det første, at EU-lovgiver i 33. betragtning til denne forordning henviser til søgsmål, hvori de samme parter er involveret, og som er anlagt i samme medlemsstat. Det præciseres heri, at »det, når søgsmålene er anlagt i forskellige medlemsstater, synes hensigtsmæssigt med bestemmelser, der bygger på reglerne om litispændens og indbyrdes sammenhængende krav i forordning [nr. 1215/2012]«⁴¹.

56. For det andet har Domstolen allerede behandlet de særlige forhold, der kendetegner tvister om varemærker, da den fortolkede begrebet »den medlemsstat, hvor krænkelsen er begået, eller hvor der er risiko for krænkelse«⁴².

57. Tilsvarende fastslog Domstolen i dom af 18. maj 2017, Hummel Holding⁴³, at begrebet »forretningssted« i forordning nr. 207/2009 ikke nødvendigvis var identisk med det begreb, der anvendes i forordning nr. 44/2001, eftersom disse forordninger forfølger formål, der ikke er identiske. Denne analyse kan efter min opfattelse overføres på forordning nr. 1215/2012 og forordning 2017/1001.

58. For det tredje kan valget af en selvstændig fortolkning med henblik på at sikre den effektive beskyttelse af EU-varemærkets enhedskarakter i tilfælde af krænkelse, hvilket går i samme retning som den af Domstolen udviklede retspraksis, fra dom af 27. september 1988, Kalfelis⁴⁴, til Nintendo-dommen⁴⁵, sammenlignes med det valg, der har ført Domstolen til at vedtage løsninger, som var tilpasset visse omstændigheder på konkurrenceområdet⁴⁶. Dette valg er nemlig udtryk for den samme logik, som fremmer sanktionering af ulovlig handelspraksis og betaling af erstatning til økonomiske aktører, der udsættes for en sådan ulovlig handelspraksis, idet hensynet til god retspleje tilgodeses⁴⁷.

59. Imidlertid er det efter min opfattelse afgørende at finde en balance mellem disse kompetencereglers specifikke karakter og de krav, der sædvanligvis stilles i forbindelse med international kompetence, og som med rette er blevet gjort gældende af den polske regering og af de i Polen hjemmehørende sagsøgte, nemlig at udøvelsen af retten til et forsvar sikres, og at kompetencereglerne er forudsigelige⁴⁸.

⁴¹ – Min fremhævelse.

⁴² – Jf. dom af 5.6.2014, Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318, præmis 32, 34 og 37), vedrørende dette begreb, som fremgår af artikel 93, stk. 5, i forordning nr. 40/94, nu artikel 125, stk. 5, i forordning 2017/1001.

⁴³ – C-617/15, EU:C:2017:390, præmis 25, 27 og 28. En streng fortolkning af begrebet »forretningssted« er ikke længere begrundet, eftersom forordning 2017/1001 fastsætter, at sagsøgeren kan vælge mellem det sted, hvor sagsøgte er hjemmehørende, og retten på det sted, hvor krænkelsen er begået. I øvrigt er begrebet forretningssted ikke underlagt en betingelse om, at det sagsøgte selskab har deltager direkte eller indirekte i begåelsen af de handlinger, der ligger til grund for søgsmålet (denne doms præmis 40).

⁴⁴ – 189/87, EU:C:1988:459. Jf. punkt 31 i dette forslag til afgørelse.

⁴⁵ – Jf. fodnote 25 i dette forslag til afgørelse. Det skal påpeges, at der ikke henvises til tidligere domme i sager om krænkelse (dommen i sagen AMS Neve m.fl. og dom af 3.3.2022, Acacia, C-421/20, EU:C:2022:152, om EF-design), eftersom søgsmålene blev anlagt ved retterne i den medlemsstat, hvor krænkelsen blev begået. Jf. vedrørende dette alternative kriterium på området for EU-varemærker fodnote 14 i dette forslag til afgørelse.

⁴⁶ – Jf. dommen i sagen CDC Hydrogen Peroxide (præmis 16 og 23-25), og dom af 15.7.2021, Volvo m.fl. (C-30/20, EU:C:2021:604, præmis 39-42).

⁴⁷ – Det fremgår af 16. betragtning til forordning nr. 1215/2012, at forordningen tager sigte på at supplere sagsøgtens bopæl med andre med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje. Jf. vedrørende forordning nr. 44/2001 Solvay-dommen (præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

⁴⁸ – Jf. 15. betragtning til forordning nr. 1215/2012.

60. Derfor skal der, som Kommissionen har foreslået, lægges særlig vægt på karakteren af de kontraktmæssige relationer mellem aftageren og dennes leverandør. Denne karakter kan ikke blot forstærke formodningen om en sammenhæng mellem sagsøgerens krav vedrørende krænkelse, men illustrerer også, at forpligtelsen til at svare på beskyldninger om krænkelse med samme baggrund har en høj grad af forudsigelighed⁴⁹.

61. Efter min opfattelse gør dette sig uden tvivl gældende i tilfælde af identisk eller lignende⁵⁰ brug af et EU-varemærke, der har samme retsvirkninger inden for hele Unionens område, som led i en eksklusiv distributionsaftale på en anden medlemsstats marked.

62. I den foreliggende sag noterer jeg ligesom Kommissionen, at den forelæggende ret har konstateret, at de sagsøgte selskaber, der er hjemmehørende i henholdsvis Tyskland og Polen, var tilknyttet hinanden gennem en eksklusiv distributionsaftale i førstnævnte medlemsstat. Disse selskaber kunne ikke se bort fra risikoen for, at denne faktiske situation blev kvalificeret som identisk med henblik på at begrunde, at en enkelt ret har kompetence til at træffe afgørelse om søgsmål anlagt mod alle disse aktører vedrørende den samme hævdede krænkelse.

63. I øvrigt fremgår det både af de sagsakter, der er fremsendt til Domstolen, og af hovedsagens parters besvarelse af Domstolens spørgsmål i retsmødet, at det tætte samarbejde mellem selskaberne også kan anses for at være kommet til udtryk gennem brugen af to websteder⁵¹, hvis domæner tilhører en af de medsagsøgte, og hvorved de omtvistede produkter blev markedsført ved anvendelse af henvisninger mellem disse websteder.

64. Derfor foreslår jeg Domstolen at fastslå, at det forhold, at en ret har konstateret, at de krav, som den skal tage stilling til, er rejst mod forskellige aktører, som alle har bidraget til den samme krænkelse af et EU-varemærke som led i en kæde af krænkelse, er tilstrækkeligt til at begrunde rettens kompetence i forhold til de medsagsøgte på grundlag af artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012.

65. Ifølge Domstolens faste praksis tilkommer det dermed den forelæggende ret at vurdere de forskellige faktiske forhold, som det sagsøgende selskab har gjort gældende⁵². I denne forbindelse kan det for det første fremhæves, at den forelæggende ret på tidspunktet for undersøgelsen af kompetencen ikke eller kun i yderst begrænset omfang kan realitetsbehandle sagen.

66. For det andet bør den ret, ved hvilken sagen er anlagt, sørge for, at anvendelsen af artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 ikke gør det muligt for sagsøgeren at fremsætte krav mod flere sagsøgte med det formål at unddrage den ene af de sagsøgte hans værning ved retterne i den medlemsstat, hvor han har bopæl⁵³.

⁴⁹ – Jf. til sammenligning dom afsagt af Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig), første civile afdeling, af 4.7.2018 (nr. 17-19.384), citeret i H. Muir Watt, M. Hashiguchi, S. Nateshan og D. Sturua, op.cit., fodnote 39 (s. 372). Ifølge denne retspraksis foreligger der en sammenhæng mellem kravene, når der i forbindelse med en transaktion vedrørende fast ejendom er overlap mellem handlinger, som hævdes begået af visse medsagsøgte, herunder den ankersagsøgte, og deres indbyrdes relation og respektive roller samt det ansvar, der påhviler to af dem.

⁵⁰ – Det her omhandlede tilfælde indebærer, at de sagsøgte bruger tegnet på samme måde. Det forekommer derfor usandsynligt, at en sagsøgt er uvidende om sine medsagsøgte krænkelse. Vedrørende betydningen af de betingelser, hvorunder en krænkende part bør vide, at den samme nationale ret er blevet krænket, jf. C. Heinze og C. Warmuth, »Intellectual property and the Brussels Ibis Regulation«, i P. Mankowski, *Research Handbook on the Brussels Ibis Regulation*, Edward Elgar Publishing, Cheltenham, 2020, s. 147-171, navnlig s. 167, der kan hentes på følgende internetadresse: <https://www.elgaronline.com/display/edcoll/9781788110785/978178811078500011.xml>

⁵¹ – Jf. i denne henseende dommen i sagen AMS Neve m.fl. (præmis 47 og 54).

⁵² – Jf. fodnote 23 i dette forslag til afgørelse og Nintendo-dommen (præmis 52).

⁵³ – Jf. navnlig dommen i sagen CDC Hydrogen Peroxide (præmis 27-29 og 31 og den deri nævnte retspraksis).

67. I denne henseende giver det præjudicielle spørgsmål, som det er formuleret af den forelæggende ret⁵⁴, Domstolen lejlighed til at komplettere sin besvarelse ved at foretage præciseringer vedrørende den ankersagsøgte.

C. Præciseringer vedrørende den ankersagsøgte

68. Henset til konsekvenserne af at udstrække kompetencen for den ret, ved hvilken sagen er anlagt, til de øvrige sagsøgte, som fastsat i artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, skal det påpeges, at undersøgelsen af den snævre forbindelse mellem kravene, idet de har til formål at begrænse risikoen for, at en sagsøgt unddrages sit værning, nødvendigvis først og fremmest skal fokusere på de krav, der er fremsat mod den ankersagsøgte.

69. Idet der i denne forordning ikke er fastsat betingelser vedrørende valget af ankersagsøgte⁵⁵, har Domstolen ganske vist fastslået, at for at forhindre muligheden for, at en sagsøger kan anlægge søgsmål mod flere sagsøgte med det formål at unddrage den ene af de sagsøgte hans værning ved retterne i den medlemsstat, hvor han har bopæl, er det tilstrækkeligt, at der er en forbindelse mellem de krav, der fremsættes mod hver enkelt af de sagsøgte⁵⁶.

70. Domstolen har imidlertid også fastslået, at på trods af den omstændighed, at sagsøgeren har hævet sit søgsmål mod den eneste medsagsøgte, som er hjemmehørende i den medlemsstat, hvori den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende, forbliver denne ret kompetent i forhold til de øvrige medsagsøgte, medmindre det godtgøres, at der findes en hemmelig forståelse mellem sagsøgeren og den pågældende sagsøgte med henblik på kunstigt at skabe eller opretholde betingelserne for anvendelsen af artikel 6, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 på tidspunktet for anlæggelsen af sagen⁵⁷.

71. Uafhængigt af disse særlige omstændigheder illustrerer hovedsagens omstændigheder efter min opfattelse vigtigheden af at foretage en grundig undersøgelse af de krav, der er fremsat mod den ankersagsøgte, og de krav, der er fremsat mod de medsagsøgte, idet sidstnævnte, alene som følge af sagsøgerens valg⁵⁸, er blevet unddraget den internationale kompetenceregulering baseret på deres bopæl, og eftersom de har bestridt, at der *overhovedet foreligger* en tilknytning mellem dem og den ankersagsøgte⁵⁹.

⁵⁴ – Jf. punkt 18 og 74 i dette forslag til afgørelse.

⁵⁵ – I øvrigt er der ikke fastsat noget hierarki mellem de medsagsøgte eller kravene. Vedrørende betragtningerne i retslitteraturen vedrørende den strengest mulige straf jf. P. Siaplaouras, »Article 8«, i M. Requejo Isidro, *Brussels I bis: A Commentary on Regulation (EU) n° 1215/2012*, Edward Elgar Publishing, Cheltenham, 2022, s. 166-190, navnlig punkt 8.17, fodnote 45 (s. 172), og H. Gaudemet-Tallon og M.-E. Ancel, *Compétence et exécution des jugements en Europe, Règlements 44/2001 et 1215/2012, Conventions de Bruxelles (1968) et de Lugano (1998 et 2007)*, sjette udgave, Librairie générale de droit et de jurisprudence, »Droit des affaires«, Paris 2018, fodnote 46 (s. 395).

⁵⁶ – Jf. dom af 11.10.2007, Freeport (C-98/06, EU:C:2007:595, punkt 52-54 og den deri nævnte retspraksis). Jf. vedrørende denne doms rækkevidde P. Siaplaouras, op.cit., punkt 8.37-8.39 (s. 177 og 178). Jf. til sammenligning artikel 8, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012, hvorefter en person, der har bopæl på en medlemsstats område, endvidere kan sagsøges, »når der er tale om en sag om opfyldelse af en garantiforpligtelse eller andre krav mod den pågældende som tredjemand, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, *medmindre denne kun er anlagt for at unddrage den pågældende det værning, der ville være kompetent i hans sag*« (min fremhævelse).

⁵⁷ – Jf. dommen i sagen CDC Hydrogen Peroxide (præmis 33). Vedrørende kravet til beviserne for en hemmelig forståelse mellem parterne jf. denne doms præmis 32. I øvrigt har nogle forfattere påpeget en ændring i Domstolens praksis. Jf. herom P. Siaplaouras, op.cit., punkt 8.40 (s. 178).

⁵⁸ – Jf. i denne retning H. Muir Watt, M. Hashiguchi, S. Nateshan og D. Sturua, op.cit., punkt 22 (s. 371).

⁵⁹ – Jf. punkt 14 i dette forslag til afgørelse.

72. For så vidt som den forelæggende rets internationale kompetence i Tyskland i den foreliggende sag ikke giver anledning til problemer, både fordi det tyske selskab, der distribuerer produkterne i denne medlemsstat, har sit hovedsæde i én delstat, og fordi selskabets direktør, den ankersagsøgte, har bopæl i en anden delstat⁶⁰, kræver det forhold, at denne person er *personligt sagsøgt* og ikke sagsøgt som juridisk repræsentant for dette selskab, særlig opmærksomhed. Det er nemlig dette valg, der udgør grundlaget for den forelæggende rets internationale og stedlige kompetence.

73. Det drejer sig nemlig ikke om at tage stilling til anvendelsen af reglerne om stedlig kompetence eller samling af tvisterne⁶¹, som hverken fremgår af forordning 2017/1001⁶² eller forordning nr. 1215/2012, men det skal fremhæves, at det dog påhviler den ret, ved hvilken sagen er anlagt, at sikre, at de krav, der er fremsat mod den ankersagsøgte, er baseret på plausible overvejelser⁶³.

74. Som illustration⁶⁴ kan det anføres, at den forelæggende ret i hovedsagen vedrørende den juridiske repræsentant for det selskab, der er hjemmehørende i Tyskland, idet denne repræsentant har bopæl i den retskreds, hvor den forelæggende ret er beliggende, har præciseret – hvilket kun fremgår af det præjudicielle spørgsmål – at han »ligeledes er sagsøgt som krænkende part«.

75. Denne oplysning begrundes efter min opfattelse, at kravet fra sin fremsættelse havde tilstrækkeligt grundlag i den rolle, der blev spillet af den juridiske repræsentant for det sagsøgte selskab, eftersom det sædvanligvis er *denne juridiske repræsentants personlige ansvar, der søges fastslået af en tredjemand* i forbindelse med et søgsmål, hvorved der både nedlægges påstand om at bringe en krænkelse af den berørte rettighed til ophør og om forbud mod denne krænkelse samt betaling af erstatning⁶⁵.

⁶⁰ – Jf. punkt 11 i dette forslag til afgørelse.

⁶¹ – Jf. dom af 30.6.2022, Allianz Elementar Versicherung (C-652/20, EU:C:2022:514, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis). I denne henseende skal det præciseres, at artikel 125, stk. 1, i forordning 2017/1001 ligesom artikel 4 i forordning nr. 1215/2012 omhandler *retterne* i den medlemsstat, på hvis område den sagsøgte har bopæl.

⁶² – Artikel 123, stk. 1, i forordning 2017/1001 fastsætter blot, at »[m]edlemsstaterne [...] på deres områder [udpeger] det mindst mulige antal nationale retter i første og anden instans, som skal varetage de opgaver, der pålægges dem ved denne forordning«.

⁶³ – I overensstemmelse med Domstolens afgørelser i dom af 11.10.2007, Freeport (C-98/06, EU:C:2007:595), og af 13.7.2006, Reisch Montage (C-103/05, EU:C:2006:471), er der ikke tale om, at den ret, ved hvilken sagen er anlagt, skal vurdere, om kravene er begrundede eller kan antages til realitetsbehandling ved anvendelse af national lovgivning. Jf. vedrørende dette spørgsmål også fodnote 64 i dette forslag til afgørelse.

⁶⁴ – Jf. vedrørende en situation, hvor sagsøgerne baserede deres søgsmål på det forhold, at det omtvistede uheld skyldtes mangler ved udførelsen og fremstillingen af en helikopter, og sagsøgte en sagsøgt, som ikke havde nogen forbindelse med disse kriterier, dom afsagt af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) (ret i første instans (England og Wales) (handelsager), Storbritannien), af 29.5.2020, Senior Taxi Aereo Ejecutivo LTDA & Ors v Agusta Westland S.p.A & Ors, kan hentes på følgende internetadresse: <https://www.bailii.org/ew/cases/EWHC/Comm/2020/1348.html>. Denne afgørelse er blevet kommenteret af H. Muir Watt, M. Hashiguchi, S. Nateshan og D. Sturua, op.cit., punkt 20 (s. 370), af M. James »Claims against anchor defendant subject to merits test under Recast Brussels Regulation (High Court)«, *Practical Law UK*, Thomas Reuters, 10.6.2020, og af A. Pertoldi og M. McIntosh, »High Court holds claim against anchor defendant must satisfy merits test if it is to be used to establish jurisdiction against co-defendants under recast Brussels Regulation«, kan hentes på følgende internetadresse: <https://hsfnotes.com/litigation/2020/06/30/high-court-holds-claim-against-anchor-defendant-must-satisfy-merits-test-if-it-is-to-be-used-to-establish-jurisdiction-against-co-defendants-under-recast-brussels-regulation/>. Jf. endvidere dom afsagt af Cour de cassation (kassationsdomstol, afdelingen for handelsager) den 26.2.2020 (nr. 18-21.144), citeret i H. Muir Watt, M. Hashiguchi, S. Nateshan og D. Sturua, op.cit., punkt 19 (s. 369), hvorved den pågældende domstol ophævede dom afsagt af cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) den 5.6.2018 i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 med den begrundelse, at der ikke var fremsat noget krav mod en af de sagsøgte parter.

⁶⁵ – Så vidt jeg ved, har Domstolen ikke tidligere taget stilling til en sådan situation. Vedrørende begrebet »forstyrrende faktor«, som i tysk ret tillader at undersøge direktørens ansvar, jf. dom af 22.6.2021, YouTube og Cyando (C-682/18 og C-683/18, EU:C:2021:503, præmis 120-123). I et sådant tilfælde kan der kun nedlægges påstand om at bringe krænkelsen af den pågældende rettighed til ophør og om forbud mod denne krænkelse.

76. Uden disse præciseringer ville det efter min opfattelse være legitimt at rejse spørgsmålet om de betingelser, hvorunder hensynet til god retspleje kan begrunde, at kompetencen for en ret i en medlemsstat, som er baseret på det sted, hvor direktøren for et selskab har sin personlige bopæl, udstrækkes til krav, som fremsættes mod et andet selskab og dets direktør, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, idet denne direktør både sagsøges som juridisk repræsentant for dette selskab og personligt.

77. I sådanne sager om krænkelse af et EU-varemærke med enheds karakter er det i praksis muligt at forestille sig, at den ret, ved hvilken sagen er anlagt, ved indgivelsen af stævningen kontrollerer, at denne stævning indeholder en godtgørelse af, at valget af, ved hvilken ret søgsmålet anlægges, er begrundet i, at den juridiske repræsentant for et selskab er personligt involveret i krænkelsen, idet der fremlægges beviser for brug af et tegn, der er identisk med eller ligner dette varemærke i en kommerciel sammenhæng (eller for, at der ikke er truffet forholdsregler for at undgå krænkelsen⁶⁶ eller bringe den til ophør), eller for, at denne ankersagsøgte har foretaget krænkende handlinger og har haft rimelig grund til at vide det⁶⁷.

78. Hvis det derimod kræves af sagsøgeren, at denne vælger, ved hvilken ret der anlægges sag, idet vedkommende undersøger, hvem der har igangsat krænkelsen af det beskyttede EU-varemærke, vil dette efter min opfattelse gå længere end en ren efterprøvelse ab initio af, om der kunstigt er skabt betingelser for at anvende artikel 8, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012.

79. En sådan mulighed kan ganske vist, ved analogi til varemærkeretten, støttes på Domstolens afgørelse i Nintendo-dommen vedrørende fastlæggelsen af den lov, der finder anvendelse i henhold til artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 864/2007⁶⁸, idet denne fastlæggelse er nødvendig, når sagsøgerens søgsmål vedrører forskellige krænkelse begået i forskellige medlemsstater⁶⁹. Domstolen fastslog, at den ret, ved hvilken sagen er anlagt, skal foretage en overordnet vurdering af sagsøgtes adfærd med henblik på at fastlægge *det sted, hvor den oprindelige krænkelse*, der ligger til grund for den adfærd, som den pågældende foreholdes, blev begået eller risikerede at blive begået⁷⁰.

80. Imidlertid har Domstolen også fastslået, at fortolkningen af reglerne på området for retternes kompetence ikke var knyttet til reglerne om, hvilken lovgivning der finder anvendelse på erstatningssøgsmål⁷¹.

81. Hvis det på tidspunktet for fremsættelsen af kravet kræves af sagsøgeren, at denne undersøger, hvem der har igangsat kæden af krænkelse, vil dette i øvrigt pålægge vedkommende en bevisbyrde, der er for vanskelig at løfte, og risikere at stride mod formålet med forordning 2017/1001, som er at beskytte rettighederne for indehaveren af et EU-varemærke, inden for en ramme, som kan være meget omfattende, afhængigt af denne indehavers processuelle valg⁷².

⁶⁶ – Jf. analogt dom af 23.3.2010, Google France og Google (C-236/08 – C-238/08, EU:C:2010:159, præmis 120).

⁶⁷ – Jf. i denne henseende artikel 13, stk. 1, i direktiv 2004/48.

⁶⁸ – Det fremgår af denne bestemmelse, at »[p]å en forpligtelse uden for kontrakt, der udspringer af en krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed, der er en EF-enhedsret, anvendes for så vidt angår spørgsmål, der ikke er omfattet af den relevante fællesskabsretsakt, loven i det land, hvor krænkelsen fandt sted«.

⁶⁹ – Jf. for en gennemgang af Domstolens fortolkning dom af 3.3.2022, Acacia (C-421/20, EU:C:2022:152, præmis 48), og med hensyn til denne fortolknings manglende anvendelse, når indehaveren af den beskyttede rettighed vælger at anlægge et søgsmål særligt vedrørende krænkelse begået i en enkelt medlemsstat, samme doms præmis 49.

⁷⁰ – Jf. Nintendo-dommen (præmis 103).

⁷¹ – Jf. dommen i sagen AMS Neve m.fl. (præmis 63 og 64).

⁷² – Jf. til sammenligning dommen i sagen AMS Neve m.fl. og dom af 3.3.2022, Acacia (C-421/20, EU:C:2022:152).

82. Følgelig foreslår jeg Domstolen, at den i sit svar til den forelæggende ret tilføjer, at det ligeledes påhviler den forelæggende ret at undersøge de forhold, der ved fremsættelsen af kravet gjorde det muligt at konstatere, at direktøren for det tyske selskab deltog i krænkelserne og således pådrog sig et personligt ansvar.

V. Forslag til afgørelse

83. På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare det af Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland) forelagte præjudicielle spørgsmål således:

»Artikel 8, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, sammenholdt med artikel 122 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker,

skal fortolkes således, at

flere sagsøgte, der har bopæl i forskellige medlemsstater, kan sagsøges ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, når indehaveren af et EU-varemærke i forbindelse med et krænkelssøgsmål rejser krav mod de sagsøgte ved denne ret, når de sagsøgte foreholdes at have foretaget materielt identiske krænkelser af dette varemærke ved hver af deres handlinger i en distributionskæde. Det påhviler den ret, ved hvilken sagen er anlagt, at vurdere, om der er risiko for afgørelser, som kan være uforenelige, i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig, idet der tages hensyn til alle relevante oplysninger i sagsakterne.«